

Maciej Hennenberg, Jacek Wrzesiński, Janusz Górecki

Dziekanowice, gm. Łubowo, woj.
poznańskie

Informator Archeologiczny : badania 16, 188-189

1982

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Badania prowadziła mgr Krystyna Bieńkowska. Finansował WKZ w Białymstoku. Pierwszy sezon badań. Kurhan wczesnośredniowieczny.

Kurhan położony jest na polu ornym Marii Czyryndy, w odległości 174 m na południe od drogi Siemiatycze-Drohiczyn i 20 m na wschód od drogi polnej prowadzącej od drogi Siemiatycze-Drohiczyn w kierunku Bugu i zabudowań M. Czyryndy.

Nasyp kurhanu w 3/4 został zniwelowany przed laty przez wybieranie kamieni i piasku, w miarę nie naruszona pozostała tylko południowo-zachodnia część nasypu. Pierwotna średnica kurhanu wynosiła ca 15 m, a wysokość ca 2 m. Miał on ziemno-kamienną konstrukcję nasypu. Materiał zabytkowy to kilkadziesiąt drobnych ułamków ceramiki, wśród nich kilka z naczyń toczonych - współczesnych i kilka z okresu starożytnego pozostałe zaś pochodzą z naczyń obtaczanych grubo- i średniościennych, wykonanych z gliny o domieszce grubo- i średnioziarnistej, bez ornamentu. W nasypie znaleziono kilka ułamków palonych kości.

Na podstawie znalezionego materiału badany kurhan należy zaliczyć do grupy kurhanów wczesnośredniowiecznych z pochówkiem ciałopalnym.

Materiały znajdują się w Muzeum Okręgowym w Białymstoku.

Badania nie będą kontynuowane.

DROHICZYM
woj. białostockie
Stanowisko XVI

patrz
neolit

DZIEKANOWICE, gm. Lubowo
woj. poznańskie

patrz
okres lateński

DZIEKANOWICE, gm. Lubowo
woj. poznańskie

Uniwersytet im. Adama
Mickiewicza w Poznaniu
Zakład Antropologii
Muzeum Pierwszych Piastów
na Lednicy

Badania prowadzili doc.dr hab. Maciej Henneberg, mgr mgr Jacek Wrzesiński i Janusz Górecki. Finansowało MPP na Lednicy. Trzeci sezon badań. Cmentarzysko szkieletowe, wczesnośredniowieczne /XI w./.

Zakończono prace wykopaliskowe na wczesnośredniowiecznym cmentarzysku szkieletowym. Przebadano obszar o powierzchni 987 m², położony wokół drewnianej kapliczki na

terenie Wielkopolskiego Parku Etnograficznego.

Obok ciałopalnych grobów kultury wejherowsko-krotoszyńskiej zlokalizowano 45 grobów szkieletowych, w tym 19 kobiecych, 16 męskich, 4 dziecięce, 2 osobników dorosłych i 4 nieokreślonych. Większość /29/ pochówków była zorientowana na zachód. Wyposażenie posiadały 22 groby, w tym 11 kobiecych, 10 męskich, 1 dziecięcy. Najliczniej wystąpiły nożyki, a także kabłączki skroniowe, naczynie gliniane, krzesiwa, połówka srebrnej monety. Cmentarzysko szkieletowe należy do cmentarzysk rzędowych, datowane jest na wiek XI.

Wyposażenie oraz dokumentacja znajdują się w MPP na Lednicy, materiał antropologiczny w Zakładzie Antropologii UAM w Poznaniu.

GOSTCHORZE, gm. Krosno Odrz.
woj. zielonogórskie
Stanowisko 1

Muzeum Archeologiczne
Środkowego Nadodrza
w Świdnicy k/Zielonej Góry

Badania prowadził mgr Edward Dąbrowski. Finansował KZA w Zielonej Górze. Trzeci sezon badań. Osada obronna wczesnośredniowieczna /VII-VIII i IX/X-XI w./.

Prace wykopaliskowe ograniczyły się do wyeksplorowania na arze 7 części znacznych rozmiarów obiektu nr 30, zagłębionego w całość, jak i ukończenia eksploracji obiektu nr 19 z aru 4-go. Przebadano także do dna wypełnisko fos na arach 9 i 10-tym.

Ruchomy materiał zabytkowy z obiektu 30-go potwierdza w całej rozciągłości związki chronologiczne i kulturowe z sąsiednim grodziskiem w Połupinie /stanowisko 2/. Wszystkie odkryte w jego wypełnisku fragmenty naczyń glinianych są niezdobione, w licznych przypadkach sposób profilowania ich wylewów znajduje także ścisłe odpowiedniki w materiale ceramicznym z grodziska połupińskiego. Na razie trudno określić funkcję obiektu nr 30, ponieważ zdołano wyeksplorować tylko fragment. Natomiast czas jego użytkowania, w świetle wyników z poprzednich sezonów wykopaliskowych oraz w oparciu o rezultaty uzyskane na grodzisku w Połupinie, przypada najprawdopodobniej nie później niż na 2 połowę VII wieku; zapewne jest on nieco wcześniejszy od sąsiedniego obiektu 29-go z aru 7-go.

Badany fragment obiektu 19-go ujawnił masywnie wykonaną z kamieni polnych palenisko, znacznie zagłębioną w sypki piasek calcowy; kamienie spoczywały na grubym podkładzie gliny i były nią również związane. Obiekt ten - to być może resztkę chaty naziemnej. Chronologia jego w oparciu o materiał ceramiczny przypada bądź na przełom IX/X w., bądź na 1 połowę X stulecia.

Potwierdziły się spostrzeżenia co do czasu funkcjonowania fos. Na samym ich spodzie, wśród materiałów